

CARULUI DUCELUI

ORDINĂM ÎN ÎNSĂȘIMULUI

Director: MIHAIL STELESCU

Redacția și Administrația: Str. Emil Costinescu, 17
București VI

Abonamentul anual 100 lei
Studenti și muncitori 75 lei
Instituții și Autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei

TELEFOANE
Direcția 4-29-60, Administrația 3-25-27, Tip. 4-28-86
Manuscrisele nepublicate se distrug
Redactor-șef: ALEXANDRU TALEX

Apare JOIA

SAPTAMANAL DE LUPTA POLITICA ȘI SPIRITUALA 4 pagini 2 lei

Carnea de tun își cere drepturile

De dincolo de hotare sosese svon de lupta. „200.000 de mii de duci se pot descărca singure” declară Ducele Italiei.

Dar odată aceste duci descărcate în Africa cine știe dacă nu vor aprinde prin vr'un glonte răcicit vr'o pulbărie din Europa.

Atunci tineretul care azi își târăște mizeria în cămine și pe străzi, cu ochii flămânzi de pâine și de dreptate, va fi chemat cu muzici militare să vină să-și otere viața, apărând lichelele din spatele frontului.

Măine tineretul va deveni carnea de tun necesară potolirii focurilor ducăne care la a-dăpostul ei, politicienii și sam-sarii să continue să-și îngroașe osânza.

Acasta e soarta tineretului de mâine dacă va fi un războiu.

Si ceace va fi mai josnic de cât orice, va fi cîna când se va cere tineretului să inocuiască pușca care va lipsi, cu avânt, masca care nu va fi, cu eroism.

Politicienii să ia aminte. Această ce formăm falanga ostasilor de azi și de mâine, avem în față spectacolul degradant al rășnătelor de care au avut parte eroii războiului trecut. Avem sub ochii ne invalizii dela colturii de stradă ce întind mîna să ceară, ei eroii de ieri, o bucată de pâine amară dela canalele ce au huzurit în dosul tranșelor.

Si oare cred politicienii de azi si sam-sarii tuturor afașelor că vom repeta noi tineretul pe pielea noastră, aceiași experiență? Să nu-și facă iluzii. Cenzura poate tăia un rând, dar nu un gând. Starea de asediu poate a-rea un om, dar nu o stare de spirit. Tineretul acestei țări va refuza să mai moară pentru canalii cari în nici un sens nu prezintă patria și neamul.

Acet tineret un vrea să cer-sească mâine, cum fac azi părinții lui pe la colturii de stradă.

Războiul de mâine va fi și războiul moral. Ocazia rară și fericită de a curăța conștința politicienilor și murdăria a vieții noastre publice.

O armată nobilă și biruitoare nu poate lupta sub ordinele unor politicieni venali și degradanți.

Tara are nevoie de conducători cinștii și cu legături sufletești față de acet ce vor lupta la apărarea țării lor.

Carnea de tun a tineretului își cere drepturile. Iși cere arme, își cere avioane care să n'o prăbusească dela decolare. Iși cere măști. Iși cere hrana și mai presus de toate își cere guver-

nanți morali și, cins îi căci ea nu poate lupta sub comanda celor ce au turat o țară de care e chemată să o apere cu viața. Carnea de tun a tineretului își cere garanțiile că sacrificiul făcut nu va fi zadarnic. Căci zadar nu de am fi și imperiu, iar în fruntea lui ar domni cei ce au jurat odată măcar. Sacrificiul de sânge al tineretului ar fi pângărit, iar imperiul căt de mare ar fi ei s'ar prăbusi curând, inutilizând eroismul celor ce l'au curcerit.

Lață de ce cer tineretului de azi, camarazii mei de mâine în tranșe, să facă front comun în jurul vitelei lor și al țării, ce nu mai trebuie să aiunză la meza.

Frații noștri ofițeri și ploți mor azi ca mustele din inconsistența guvernăntului. Banii pentru arme și hrana trupeii se înroșesc în batiște multicolore, în afașeri de devize și în diferite Skode.

Tineretul e chemat azi de o poruncă nouă, aceia de apărare a propriii lui vieți și a asigurării viitorului.

Formulele politice trebuiesc să cadă în fața acestui comandament superior: apărarea unei generații întregi dela dezastri și destrămare.

In timp ce în Italia totii cei ce conduc desenele politice ale fascismului își parte la manevre direct și cer înrolarea în armată ne front, la noi în timpul manevrelor; politicienii pretrec la cabareții noaptea și fac afașeri ziua.

N'avem nevoie de atari căzături, ci să luăm alături de noi pe cerșetorii invalizii depe la colturile de stradă, să-i repunem în drepturile lor de viteji năpăstuiți.

Vitejii trecutului să se unească cu vitejii prezentului și a viitorului dărâmand purzeciunea aurită ce s'adează înmul simț și morala.

Să-și strângă rîndurile tineretului tranșelor de mâine. Să se facă adunarea, să se facă apelul, să se numere dezertorii ca să ne cunoaștem forțele reale de luptă.

Iar cei ce vor refuza să-și pă răsăscă stăpînii, să nu vină mâine în genunchi să implorere kertare, căci n'o vor avea.

Vor plăti pentru trădarea lor de azi și pentru trădarea de ieri a stănăntilor lor.

MIHAIL STELESCU

Inculeț & Comp.: Ține sfoara bine șefule, că dacă scăpăm baloanele ne-am dus dracului...

Semne sociale

Ținând urma mondialului, țara noastră, a răușit să se „materializeze”, adică parodiind o așa zisă civilizație, să-și vândă sufletul și mintea unor binefăcări imaginare. Românul „materializat”, nu gîndește de dimineață și până seara, decât la producție și consum. Priorită de sus, țara pare o imensă uzină de producție și consum, în care locuitorii-roboti, muncesc inebunții de spaimă, cu ochii fixați pe o diagramă cu două curbe: producție și consum. Stomacul domină tiranic, și în afară de lăptul că nici în țaga spiritualului, adică la gînditori și poeți, nu mai poți găsi partizani ai suferinței, nici argumentele nu se pot găsi ușor. În țaga foamei, nu mai un singur gînd primează: mîncarea. Imbrănciții fără voia lor, în acest diabolic angrenaj, românii dau din mîini speriați. Iac partide, scriu cărți, își clădesc sau își vînd case, primesc bacșiș, își frămîntă capul după o afacere rentabilă, discută pe șoptite (ce de, și zidurile au urechi) și se vrea de culcă istovii și cu un grad de neurastenie în plus.

Or mișcare colectivă de desubjugare nu poate lua înțina, din lășitate conducătorilor și a membrilor ce o vor compune. Și chiar dacă ar lua înțina ce altă năzuință îi este program, decât tot materialul, de-căt tot o nouă formă de dobărîre a materialului, manifestată de astă dată printr'un drum mai ușor și cu mai mulți componenți îndestulăți. Pentru a nu mai distruge întâmpirile și moartea lentă

a bătrînei și nenorocitei generații care ne precede, ne îndreptăm privirile către omul nou. Și acesta însă este mînat de egoism, încercat în planurile lui de cucerire a materiei, închinându-se pămîntului și scuipînd cerurile, asemănător eroului Sandip al lui Tagore. Iși repetă ca și el: Omul mare spune: „Ceace mi-a fost hărăzit mie, e al meu”, iar omul slab aprobă. Inșă marea invățătură a istoriei spune: „Ceace pot răpi dela alții, mi aparține cu adevărat mie”. Țara mea nu e a mea, numai prin simplul fapt că m'am născut în ea, dar ea devine a mea, atunci când pot exercita puterea mea asupra-i. Tot omul are de bună seamă, dreptul de a posedă ceva; și iată de ce lăcomia e ceva natural. Ințelepciunea lumii ne împiedică să ne deprindem cu tot ce înseamnă „lipsă”. Ceace spiritul meu dorște, trebuie să fie adus neîntîrziat de mulțimea ce mă înconjură. Ideile morale nu sînt decât pentru cei slabi, anemici, pentru cei cu polle nesățioase și pătimate”.

Egoismul iluminat al unui Sandip, apare ca dogmă a tineretului nostru generații. Apariții spirituale de fulger în văzduh, au fost dar s'au pierdut fără urmă, lășind o dără de nostalgie.

Lață însă că, fulgerul lășător de urme, a apărut în două colțuri opuse de țară. În Maglavitul Olteniei și în Albineții Basarabiei. La Maglavul miscarea de mase a fost imensă, întrecînd orice intrunire politică așată. Pe tăcute,

printr'un fel de afinitate sufletească, poporul și-a lăsat acasă rînjelul necredinții, a pornit către un punct luminos și s'a botezat în renunțare. Maglavitul a fost semn de mare importanță socială. Nimeni nu a chemat mulțimea să vie pe căldură și drum lung, într'un loc unde se bănuia apariția supra-naturalului. Și mai ales nimeni nu a silit mulțimea să jure că nu va mai țura și că va asculta de comandamentul moralei. La Albineții, un preot stilit, era să fie arestat de deținătorii puterii materiale. Indiferent de vîna preotului sau de acea a autorităților, semnul social rămâne: au murit oameni, apărînd o idee spirituală.

Rare pilde, în obositoarea noastră istorie, din ultimile vremuri. Alte două semne sociale, vorbesc mai mult, ca oricare prevestire de proroc.

Poporul e supra saturat de material, poporul își simte sufletul greu și caută să-și ușureze prin jurămînt sau sînge. Românul s'a trezit din mocirla materială și care l-au vîrit profitorii săi. Si ceace este capital în observațiile acestor semne sociale, este lipsa conducătorului acestor fenomene. Afinitatea ascetică a masei singure, are puteri de neînfrînt.

Stomacul îmbuibat de mîncare, se repară prin zile de foame. Poporul scărbit de sine, ia drumul ascetismului. Si va fi vai, de acei ce nu-l vor urma, ci vor căuta să-l înșele mereu.

P. VANDORA

Pe marginea conflictului Italo-Abisinian

Bineînțele că Europa trăeste încă sub zodia conflictului italo-abisinian. Nimic nou, nici o soluție mai ademenitoare și nici o destindare.

Franța încearcă din nou să-și impue prima ofertă: acea de a se numai un control anglo-italo-italian asupra Abisniei. Politia să se facă de trupe italiene, și exploatarea majorității boșă-ților să se facă de capitaluri italiene.

In Plus unele concesii teritoriale. Desi am spus-o, repetăm totuși, nu credem în război. Dar nici concesile acordate Italiei nu vor putea fi suficiente pentru a nu micșora prestigiul acestei țări și mai ales a Duceului. El cer ceva mai mult, care va trebui să atînză direct poredonințan ta engleză în lume și care încon testabil va schimba pe viitor centrul de gravitate al politicii europene. In cumpănă astăzi se aruncă nedoaparte ambiția și înzămțarea unei Anelii iar pe taterul celălalt amenintarea unei conflagrații generale cu tot cortezul ursorilor și a unui viitor care va rămănea un punct de în trebare.

Intre interesele generale și cele ale unui imperialism englez rămănea de văzut care va învinge.

Dintr'un zest pridit, nechin-zuit sau pătimas, soarta omenirei va fi hotărâtă.

In tot cazul, săptămăna ce vine va fi săptămăna patimilor. Iar sedintele Ligii Națiunilor de la 4 Septembrie oricare ar fi rezultatul, vor rămănea întipărite în analele istoriei cu litere de foc.

In acelas timp, e și lupta decisivă între sistemul dictatorial, fascist, oficial recunoscut și aplicat, și alt imperialism hrăpăret și inflexibil ascuns însă, sub vălul unei democrații recomandate de necunoscători ca exem plu.

Dictatura engleză e o dictatură de tradiție, neschimbată, crudă și adesea săngeroasă. fără scrupule, acoperită doar de o civilizație seculară.

Cea italiană e o dictatură a unei voinți de renastere, de naționalism, de mândrie a trecutului demnă de admirație și întipărită adănc în sufletul fiecărui italian.

Si în istoria omenirei acetii dictatori, putini la număr, au rămas totuși ca precursorii ascendenții patriei lor. Căci ei au știut ce vor. Si a vrea, era ridicat în antichitate la rangul de deozitar al secretelor divine și se numeau profeți, profeti, magi

sau tomaturzi. A ști și a vrea mai tare ca ceilalți e o forță indestructibilă care dă autoritate și inspiră încrederea. Căci după Socrate: „Găndirea distintă emisă de un conducător nu este decât ultima zare a unui lant de gîndiri întunecoase și de acțiuni dorite și prezățite anonim de aspirata multimi”.
Ea nu se poate aplica și da roade decât retransmisă și impusă de o voință unică și nediscută.

Nici o altă formă de conducere, oricăd de sinceră chiar, nu poate avea destulă cohesiune și puritate.
Iar toate formulele născocite sau impuse nu sînt decât formule le nesănătose cari dacă nu sînt nefaste în timpuri normale sau de prosperitate nu vor putea niciodată nici salva o țară la răs-pănte, și nici să biculiască cons-tințele adormite sau lase ale multimii.

Iar dreptul de viață și de expansiune a omenirei nu se poate nici ori în loc, și nici zur-giorilor și a unui viitor care va rămănea un punct de în trebare.

Ele se infiltră în organismul viu al unei țări, o minează, o fac să boalească, dar nu trebuie să uite că oricum ele rămănet efemere, căci sau mor împreună cu corpul ostrăvit, de ei, sau el prin voința de viață și aspirațiile lui produce acele antitoxine care la un moment dat le vor alunga și din ultima celulă.

CONST. CARAGEA

Puncte de foc

In legătură cu modificarea Constituției, în care se proiectează să se acorde titluri de noblete a lui flință o comisie ad hoc care va propune pe noi nobili. Am putut afla și noi câteva propuneri cu toată discreția în care s'a lucrat. Astfel *d-l Guță Tădăscu* va fi proclamat „mare Duce de Răpa”. *D-r Lupu*: *Conte de Arsură*. (de când a trecut la țără-niști) *D-l Valda*: „*Voevod ee Val de de el*”, *D-l Iulian*: „*Micul Lord*”, *D-l Maniu*: „*Eminența gris*”, *D-l Mihalache*: *Viconte de Pijama*. *D-l Madgearu*: *Baronet d'r Rumba*, *Generalul Dumitrescu* va deveni „*Mareșal de Jilava*”, iar *Vulescu-Cantălap*: „*Ban de Vădărești*”.

MIHAIL STELESCU

Românii de peste hotare

Se știe că elementul românesc e răspândit și peste hotare. După cum la fel se știe că acest element românesc se păstrează curat, acolo unde este, datorită calităților lui sufletești. Dealtfel, nici o invazie străină, după cum nici o stăpînire, întămplătoare, ia fel străină, nu a putut înăbuși acest element românesc, distrugându-l. Există în român, o vitalitate și o putere de rezistență contra tuturor încercărilor de a-l desnaționaliza, care a uimit pe toți străinii.

Toate secolele de invazii barbare nu au putut despămînteni pe român și nici limba sau obiceiurile nu i le-au schimbat, după cum toate ocupațiile străine, de uneori, ale unor teritorii românești, nu au avut nici o influență asupra poporului român. El s'a păstrat, întotdeauna așa cum a fost. Nu și-a înștrăinat obiceiurile și nici limba. Avem exemple în susținerea afirmațiilor noastre, pe toți românii din Transilvania, Bucovina, Banat, cari au fost sub stăpînire străină, datorită vitregii timpurilor, dar cari s'au păstrat ROMÂNII, în tot timpul acestor

stăpîniri, cu toate eforturile națiunilor stăpînitoare de a-i desfința.

Dar cel mai viu și mai puternic exemplu în susținerea spuselor noastre sânt românii din America, cei de peste Nistru, cei din Bulgaria sau cei din Jugoslavia.

Aceste insule de Români, izolați complet de patria mamă, și inconjurați numai de element străin, care pe cât poate încearcă suprămărea lor, s'au menținut și se mențin, încă, Români. Dar nu numai atât. Au încercat întotdeauna să întreprindă o flacăra de spiritualitate românească, fie prin scris sau prin viu graiu.

Dacă însă, până acum intra în datoria lor de a lupta singuri împotriva molohului străin, care încerca să-i înghiță, de astăzi înainte este datoria noastră de a-i sprijini și ajuta.

Intr'o țară ca a noastră în care se cheltuiesc milioane cu propagandă politică, cu alegeri și cu agenți electorali, TREBUIE NE-APARAT să se găsească o sumă de bani și pentru ajutorarea a acestor Români de peste hotare.

E păcat că românii dintr'o Ro-

manie Mare să nu-și ajute frații de peste hotare. Și aceasta cu atât mai mult cu cât pe unde de aer se aud repetate S. O. S.-uri din partea acestor frați îndepărtați.

N'are importanță dacă protipendă noastră politică nu are timp să se ocupe de astfel de lucruri. Ne-am învățat doar cu oamenii noștri politici. Sânt și ei pot. Influențabili sau de influență, patrioțarzi și oportuniști și pe de-asupra, foști, actuali și viitori minisri. Da. Să nu surprindă pe nimeni, deoarece toată viața noastră politică, de câțiva ani, este conștințată unui consorțiu autohton, care ca orice consorțiu, ceată să profite cât mai mult după urma conștințării. Că se mai înjură între ei, asta nu are importanță. O fac numai de ochii lumii. Altfel, se ajută unii pe alții. Exemple!

Din toate acele faimoase „afaceri” cari au înourat de-atăta timp ceul politicienilor românești, a ieșit vinovat cineva? Nimeni, afară de câțiva acari Păuni. Deci, morala e clară:

O mână spală pe alta și amândouă obrăzii.

Ceace ne preocupă pe noi astăzi, este însă, apelul făcut că-

tre națiunea română, de către românii din Jugo-Slavia.

Acești Români cari zilnic se luptă să-și păstreze limba și obiceiurile, împotriva voinței statului din care fac parte, care stat interzice limba românească, au făcut un apel către noi prin cere ne cer cărți. Da, ne cer cărți românești. Iată niște oameni dornici de a-și cunoaște literatura dar cari nu au posibilității. In timp ce editorii se vaită că nu avem cititori de carte românească.

Din scrisorarea trimisă de acetii români, reiese clar, că statul românesc nu se interesează de loc de ei. Pentru că, deși *Casa Școalelor* a dat o bibliotecă (așa să-i zicem) acestor români din Jugo-Slavia, ea nu numără mai mult de 113 cărți. Citiți atenți, *una sută treisprezece cărți*. Auziți, o bibliotecă de 113 cărți, donată Românilor de peste hotare de către o editură de stat. Cu toată înrîștătoarea situație a acelor Români, donația *Casei Școalelor* ne face să zămbim. Ce vor fi zis acetii străini de noi, când au văzut că am trimis Românilor de-acolo, *imensa bibliotecă de una sută trei sprezece volume*? Si mai avem pretenția că nu sântem în Balcani.

Și Jugo-Slavii, și Bulgarii, și Grecii, știu să-și facă o propagandă mult mai frumoasă de cât noi. Aceste țări balcanice sar în ajutorul conaționalilor lor nu numai când se gășesc în număr mai mare, ci și când sânt numai câțiva de-ai lor înștrăinați.

Noi știm să ne batem cu pumnii în piept pe la răspîntii, știm să câștigăm voturile multășimilor cu „cincizeci” de țuică, sau uneori cu ciomagul, sau cum i se mai zice, cu „electoralul”, și numai atât. Când e vorba să facem ceva pentru această țară sau pentru țării ei, fie că nu avem timp, fie că nu avem bani. Dacă se întămplă însă uneori, să facem ceva (cum e in cazul donației „*bibliotecii*” pentru Români din Jugo-Slavia) atunci ne batem joc de noi. Auziți! ne batem joc de noi. Căci ce înseamnă 113 cărți (și cine știe ce fel de cărți), pentru o țară ca a noastră, în care există fonduri culturale și fonduri de propagandă? Nimic. In loc ca statul, din proprie inițiativă să înființat bibliotecă în toate satele și orașele Românilor de peste hotare, el nu știe să răspundă cum trebuie nici apelurilor disperate ale acestor Români.

Dacă statul, din fondurile cul-

turale sau de propagandă, ar da o sumă oarecare pe an, cu care să se cumpere un număr de exemplare din fiecare carte apărută și cari să se trimită fratilor Români de peste hotare, ar face un bine îndoit. Ar ajuta și pe acetii Români, îndepărtați și uitați de toți, și ar ajuta și pe scriitorul român prin cumpărarea cărților. Dar, cine să facă începutul acesta.

Pentru a numai lăsa pe frații noștri din diferite colțuri de lume, fără hrană sufletească, și pentru a nu le mai da ocazia să ne trimită apeluri al căror răspuns să fie căte un dar ca faimoasa bibliotecă de 113 volume, rugăm pe toți scriitorii români ca să trimită câte un exemplar din fiecare carte a lor acestor Români îndepărtați. Noi le dam cum numai adresa Românilor din Jugo-Slavia, care este: *comuna Bisericească din Deliblata, Jugo-Slavia*. Am ruga pe scriitorii noștri, ca ei personal să trimită cărțile, ne trecând această sarcină editorilor, fiindcă iarăș, Români de peste hotare ar rămănea fără cărți. Căci, să nu uităm niciodată, că editorul nu e editor de dragul artei. El e editor fiindcă-i negustor. Și un negustor privește orice

„chestie”, din punct de vedere al câștigului.

Aceas rugăminte facem tuturor directorilor de ziare, săpătămănale, și orice fel de periodice. Ar face cel mai românesc gest trimițînd regulat câte două exemplare din publicațiile lor acestor români de peste hotare.

Dacă statul se desinteresează, inițiativa particulară trebuie să i-o ia înainte. Numai astfel se va putea menține curat și de acum înainte, elementul românesc de peste hotare.

Paul Bărbulescu

SPORT

Sportul la sate

Prosperitatea și armonia unei societăți, a modului de viață, a sănătății fizice și psihice, a activității sportive, este o cerință necesară și normală, în orice epocă și în orice țară.

Astăzi când fizicul e decimat, forța morală, olicul de ideală ar fi, nu poate crea sau conserva nimic sănătos și durabil. tocmai datorită lipsei de energie necesară unei aprofundări și vegherii, asigurării armoniei și progresului și vrea să impune anumite stări, spre a realiza acel ideal perfect necesar unei vieți superlative.

Când lipsește caracterul, fie predominat de fizic — lucru mai puțin posibil — sau de ocazională lipsă de cultură și rațiune. faptul e mai puțin înfrigorător, deoarece cultura se poate apropia de orice cultură decât sănătatea: că totuși, nu se va putea realiza decât o cultură care este în armonie cu natura și cu oamenii. Când lipsesce caracterul, fie predominant de fizic — lucru mai puțin posibil — sau de ocazională lipsă de cultură și rațiune. faptul e mai puțin înfrigorător, deoarece cultura se poate apropia de orice cultură decât sănătatea: că totuși, nu se va putea realiza decât o cultură care este în armonie cu natura și cu oamenii.

Nu ne trebuie acel fanaticism înconstent, ce ne alocuiează echivocul cu prostia, ci constanță, și caracterul viguros, care vor săi să devină fanatice numai în anumite momente; din aceste motive și altele de care le veți vedea mai jos, am ales la concludere, că e o necesitate

SPORTUL LA SATE

Recent, am făcut parte, din una din echipele cruciate, ce au colindat țara în lung și lat, pentru a ne da seama de adevărata stare ce stăpânește pe obștile și cele din țară. În această ocazie, am văzut și simțit, în mod direct, de aproape, ce înțelegem prin sport, și ce înțelegem prin cultura fizică și morală.

Ei bine, ce am văzut în acest drum, m'am îngrozit puțin și simțit în suflet, acolo unde strămoșii noștri se luptau cu urechii și unde omul ar trebui să stăpânească și să înțelească, acolo în muntii, aproape cinci zeci la sută din populație, e bolnavă de tuberculoză.

Care sîntele oare cauzele acestor îngrădirilor situației? Principalele desigur sunt multe, dar principalele însă, e lipsa unei culturi robuste care să reacționeze împotriva flagelului Koch.

Apoi alimentația: un copil născut prost, dar dacă ar avea rezistență fizică ne lănaș aerul de munte, ceea ce este nu ar mai fi, iar ceea ce ar trebui să fie, ar exista cu adevărat.

Care e viitorul acestei țări? La orase se ridică o generație de nepropați tineri, ce cresc și vor trăi aceeași viață vicl-oasă, pe care au moștenit-o dela părinți. La țară, o altă generație distruge atât fizic cât și moral din cauza celor pomenite mai sus.

Ce trebuie să facem? Se remedie acestă stare, să extirpăm buhoii ce coace și supurează canceros de viitorul acestei țări, cărora trebuie să-i cerem o generație plină de viațoare, care să fie capabilă a înțelegi de patria ce-l adăposteste și a o ridica spre culmi de apogeu, acolo de unde așchia română nu se poate scobora.

Vrem să fie muncii de sangele latin ce circula furtunos prin venele noastre, vrem să fim mândri de strălucirea noastră muncimă.

Cum? ei au condus o lume și noi suntem incapabili să conducem o țară?

Ar trebui să ne pleznească obrazul de rusine de micimea și înșelăciunea noastră, de incapacitatea noastră. Suntem Români, sau suntem robi?

SPRE SATE

De acolo trebuie să pornească vigoarea statului de mâine: făcându-l predominant numeric, el trebuie să se conducă, pentru aceasta însă, trebuie să-l educăm pentru a-l prezenta întrez

societății nu bolnav și deștep, dar nici voinic și prost.

Trebuie să creem în același timp o generație și viguroasă și inteligentă, pentru a o forma însă fizic, ne trebuie stadional și statul la refuză... nu are bani.

Nu o să insistăm asupra barurilor svârșii peste hotare, de atâtea excelente în călătorii luate. Nu.

Se poate și altfel: statul să dea numai materialul și planurile, iar micile stadional săstă, să fie făcute de lângă fiecare scoală de învățător și elevii respectivi.

Nimeni să nu se gândească la recompensă, ci la ceea ce construiește, deoarece construiește indirect acea generație de erici care va fi demnă de strămoșii săi.

Desigur, că se vor ridica atâtea nechemai, cari să-mi demonstreze inutilitatea sportului la sate acestora nu le pot răspunde decât trimțându-i să vadă ceea ce am văzut.

Cât privește eficacitatea sportului la sate, e aceea de care am spus-o în articolul „Necesitatea sportului muncitoresc”. Numai crescând o generație vițoasă, vom fi siguri că, Cruciații vor fi și noi, va fi lănaș că ce nu se va stinge în furtuna secolelor ce vor urma.

Contra, acest tineret, de mâine va trebui să fie în posturile de conducere nu se va putea duce nici pe sine, necum un stat, ce va fi silii să cadă pradă tuturor utobiilor internaționale.

Să dornim spre constructivism și să arătăm, că noi suntem a ceea ce majoritatea predecesorilor noștri au încetat a mai fi.

TOMA ALEXANDRESCU

Corespondență

Maltezi-lamoița. Din inițiativa fratelui Anghel Ghituțescu, Duminică 11 August 1935, s'a oficial un serviciu divin de pomenire pentru marele disoart Panait Istrati, cu prilejul celor 51 de ani dela nașterea sa. Am asistat de lângă numeroși sântine, toți intelectuali satului. De remarcat că nici o autoritate, desi au fost anunțate, unele insistente chiar, n'au luat parte. Inainte de a se oficia slujbă de pomenire, Sf.Sa Preotul Ion Mateescu, a amintit în linii largi memoria lui Istrati, după care a fixat în deosebit figura lui Panait Istrati-omul, căutând să smulească din intelesul mare al vieții acestuia puterea, de muncă și perseverență, aporunșând dintr'un fitu al poeziei, doar cu 4 clase primare unul din cei mai vestiți scriitori din lume și cel mai mare scriitor al nostru. A luptat, măcinându-și viața, pentru binele aceluși omeneri care nu l'a înțeles și pentru care a luptat până'n ultima clipă. Scriind în frantuzeste, opera lui nu este bine cunoscută în țară, înșiși înfrunșându-și inerci; abia în ultimul timp, s'a început traducerea în românește. Fiind un mare Român și iubindu-și țara, a scris numai

Sfaturi pentru Cruciați

■ Nu confunda munca reală și cinstită a muncitorului din uzină și biilotelei, cu demagogia deșănțată a celor ce vor să arunce praf în ochii multimilor, pe la răsucii de drumuri, parodiând pe adevărații muncitori.

■ Nu te'nfrica de greutăți și nu te dezola dacă vei vedea adevărați MINCIUNA, CALOMNIA și CRIMA, triumfând un timp. Să ai curaj să se'nalte mult în sus, ca de-acolo de unde o adădea să se poartă definitiv zdrobi.

■ Fii cavalier. Pe dușmani atacă-i fățiu, înșinuarea și calomnia la ureche n-are armeyale.

Atacă numai când ești perfect convins în conștiință și prin faptă că acel atacc e vinovat. Nu ataca pe baza unui „mi-a spus cutare” sau „am auzit” sau „am vădit”, documentează-te. Deschide ochii, nu lucra orbște, căci nu orb te-ai născut, iar dacă vei ataca pe cineva fără vină, îți vei primi pedeapsa mai târziu, și dela oameni și dela Dumnezeu.

■ Un Cruciat e în primul rând un om cinstit. Nu uita asta nici odată.

■ Pe un artist admiră-l, pe un intelectual iubeste-l, pe un muncitor îmbrățiează-l. Primul s'a născut cu darurile lui, al doilea a muncit, al treilea se chinuște și suferă.

■ Un Cruciat trebuie să aibă marea putere „de refuză”. Fii munitor de feamă, decât munitor de rusine. Mai bine să-ți lipsească pâinea depe masă, decât cinstea din casă.

■ De vei fi urât, bucură-te, ești o forță. De ești iubit, teme-te, poate fi lingușire. Și într'un caz intr'altul apreciază pe cel ce te respectă.

■ La calomniile dușmanilor nu răspunde decât pri fapte care să desminte vorbele lor.

TIMPUL E MARELE PRIETEN AL NEDREPTĂȚILOR, a-veți Cruciații încredere în el, în cinstea voastră și biruința Cruciaților.

Muncă - Cinste - Adevăr.

M. S.

Formula pentru valorificarea cerealelor

Ce toate obiectele întemeiate ce s'au produs odată cu lansarea ideii de ajutorare a producătorilor agricoli așa cum arădăm, totuși la noi s'au făcut mai multe dingineri, în acest scop din care distingem patru ca mai principale: Fixarea unui preț minim obligator, monuii prețului de grâu, stocajul anterior și intervenții oportune la bursa de cereale. Să le examinăm pe fiecare.

Soluția aceasta se învetează redin diferența la export, cantitatea cumpărat n'ar putea fi prea mare, iar rezultatul țării importanță.

Soluția aceasta se învetează ar implica încheierea de convenții cu Banca Națională și banca centrală cooperată pentru finanțare, celiace în urma converșionului ar fi greu de realizat.

O ultimă formulă ar fi intervenția prin ordina de cumpărare la timp, în bursa de cereale, fără nici o presiune din partea statului așa cum se face în țargul de valori pentru susținerea cursurilor.

Totuși e o intervenție de stat care cere sacrificii țării să simțim că e folosesc agriculturii care va fi formula adoptată se va vedea.

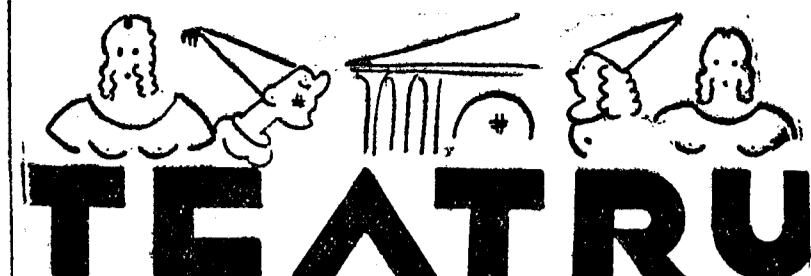
V. CAZAN

Informațiuni agricole

Mulțumim călduros tuturor așronomilor ce ne-au răsuns apelului lansat în numerle trecute.

Avându-se în vedere că în țara noastră lipsește cu totul un organ de luptă pentru susținerea drepturilor am hotărât ca peste câteva zile să introducem în corpul ziarului „Cruciada Românismului” o pagină cu titlul: „Forumul” sau „Forumul muncitoresc”. „Cruciada Românismului” ne oferă toată ospitalitatea și conșcurența pentru atinzerea acestor înțăbuiri cu atât mai mult cu cât unul din principalele idei de realizare a Cruciației este de a îndrepta actuala criză prin cultivarea populației acestor țări agricole. De realizarea acestor veți putea fi informați citind în „Cruciada Românismului” și trimțându-ne cât mai multe adrese pentru a putea fi răspândite.

Toi odată camarazi vor continua a trimite mail deprte adreșunt pe adresa V. Cazan str. Costinescu Nr. 17.

Teatrul de Cartier—Natalița Pavelescu SATIRUL

Am fost printre cei dintâi cari am preconizat și susținut ideea teatrelor de cartier și iată că însărășit, — după atâtea risipi de energie, consumare de viață și sacrificii bănești, teatrele de cartier au început să ia flință cu un deosebit succes. Grădinitle de vorbă nu mai adăpostesc cete de cabotini cu dișe sau reviste imunde cari nu făceau altceva decât să îndepărteze spectatori delli dela teatru, desugustându-l. Că teatrul în toată accepțiunea sa este un cuvântul; unde se poate vedea un decor adecuat, un efect de lumină, o stilizare a piesei ce se reprezintă, cu actori adevărați, de profesie, al căror talent te transpune în realitatea noțiunii de artă.

Se cuvine un cuvânt de laudă și de încurajare tuturor aceluia cari au muncit până la împăimire în direcția aceasta, adevărații neculezând altceva decât numai roadele unei satisfacții morale. Dar mai cu deosebire trebuie admirați d-na Natalița Pavelescu și d. Petripop, acesti doi oameni cari ne subnutrivă de nimeni au avut de luptat la început cu cerbiia unei public dintr'un cartier retracur și improbiu manifestărilor de artă.

După succesul cu „Nu mi inșelăbatul”, un nou succes tot atât de bine meritat, vine să împerească drumul un vitor de aci, al teatrului, cu ilarianta comedie a lui Yves Mirande, „Satirul” și dovada este plena de fiecare seară.

Comedia aceasta e una din comediile vechi frantuzesti, cu situații dificile, adesea chiar nevoroșimile; dar tocmai prin a ceea gustată mai mult, prin evadarea din strănsora lezilor logice, făcându-te să petreci câteva ore în voe. liber de orice alt raționament. E ca o glumă, ca un joc.

Ar trebui ca replicile — în actul întâi — să cadă mai prompte. Al impresia că țărăzează, că nu se știe: că n'ar putea să înțeleagă înțelesurile și să simțim că e o tragedie.

D-na Petripop în Robert Letourneel, simpatic, comunicativ, trăindu-și sincer și spontan situațiile critice. Să ferească însă de anumite ticuri.

D. Const. Calmucky în Joseph, un tip de gazd, rol gras de comedie, n'ar mai trebui nici o accentuare în plus, strică Simpliciu, cât mai simplu și va fi neîntrecut.

D. N. Velculescu, în ANATOL DUCOMBURON, a avut si minunat joc de mâini, nu numai de picloare, după cum îl spunea un spectator, într'o altă piesă. Oricum, d-sa e un actor minunat și din nimic chiar își poate scoate ceva.

D-na Natalița Pavelescu în Paula de las Miosotis, persoana lucide, creat astfel de autor, — l'a dat consistență cu același neîntrecut vervă. Ar trebui abandonate toști notele de cap, notele înalte și impresia de nesinceritate în joc.

D-na Puica Perieteanu, această minunată acrită de compoziție, a fost atât de naturală în rolul soacrei Adela, de parcă ar fi strănă tot veninul soacrelor din lume.

D-na Lentzi Almajan, în Suzanne Ducomburon, a fost o adevărată revelație. D-sa își trăstele rolul d'acapo al fine, într'o indentificarea perfectă. Fără să fie frumoasă, e comunicativă captivantă. Are glasul cald, e mionant, apoi răimăne ca o muzică plăcută în urechi și te obșdează zile întregi. Silueta sveltă și straluc în miscări. Nu e păcat de atâtea ani de carl l'a pierdut părăsind scena și mai ales după ce raportate succese frumoase la Teatrul Național?

Revenirea d-sale în viața teatrală o salutăm cu bucurie, cu atât mai mult cu cât tot mai rare sun talentele.

BARCOSTAN

Probleme muncitorești la Brăila

Din cauza sagnării exportului de cereale precum și a totalei inactivități din port, cei mai munciți sunt muncitorii, care o due extrem de greu, bătrânul port nu le poate ameliora suficientele, el însuși se plânge. Și totuși se găsește printre muncitori câțiva care se pun în situațiunea de imploratori și speculatori ai clasei muncitorești, cerunșind în numele ei ajutoare de șomaj. Pe acești doi tovarăși deochiați și de prost renume: Stoica Mihalea și L. Măglașu fillovescu cu toată dețanșă — din cauză că se pretează la asemeneea procedee nedemne, care nu mă aștept s'o declamze — e cerșcă e se pretează la asemeneea procedee nedemne, care nu mă aștept s'o declamze.

Și totuși apotimiiști mai creșteptă ei vom vedea? Timpurile ne vor fi măturate. Fără a-tunci să ne mai rugăm la cel de de sus, ca să ne amelioroze ră.

Până atunci, stoici să așteptim suferenței.

GRIG. D. TIBERIU
Corespondent

Aviz școlar

Gimnaziul Mixt de Stat din Jimbolla, face înscrieri până în ziua de 15 Septembrie 1935, având locuri vacante pentru cl. I și cl. II-a.

În clasa I-a se primesc elevi în clase, fără examen de admitere.

Taxa școlară este de 1600 lei, plătiabilă în rate.

La Gimnaziul Mixt de Stat din Jimbolla, de lângă Program obligatoriu, se propune ca materie facultativă și limba germană.

Scoala se îngrădește de blăncirea elevilor la gazele în condițiuni foarte avantajoase.

DIRECȚIUNEA

Trebuie deci să luptăm violent, pentru aceasta însă, nu trebuie energie, ne trebuie forță morală, ne trebuie rezistență, pentru a nu ne irosi forțele zădărnice, în luptă cu scheletele ce sunt în șkuba unei mafii internaționale.

Trebuie deci să ne pregătim material, pentru că în momentul culminant să nu creem un stăit oșmor, un stat ce se va dărâma peste noapte ale că satele de mucava ale lui Potemkin.

Trebuie deci să luptăm și să pregătim generația imediat următoare nouă, atât pentru început de construcție cât și pentru continuare.

Întro țară ca a noastră, în care mai multe de trei sferturi din procentajul general al populației îl formează masa nerăcolă, pătura sătească, trebuie să ne îndreptăm ochii către generația ce tășnește din acest furnicar pur românesc și să o educăm atât fizic, cât și moral.

pentru a putea rezista tuturor impedimentelor ce s'ar ivi în calea lor în lămbul constructivismului, pentru că ne-au trecut cât și prezentul — ac-au făcut mase stăpânite de lasitate din cauza lipsei de educație și conducători interesul cari au trădat, dăstrugând mișcări fie din cauza culorii conștinului cutii cranienle, fie din alte interese josnice, cum a fost cazul unei grupări, ce răspândea speranța prin... cămășile sale.

Nu pot să fac aici recheștitoriu aceluși experiențe — verzi — de față memorie, totuși, nu putem renunța la experiențele trecutului, fără a ține în necălabil curente concluzii.

Deci, vom face acela ce ei au fost incapabili, pentru a realiza acela ce lor le-a fost imposibil.

Citiți ultima noutate PERIFERIE roman social de CONSTANTIN BARCAROIU

— O carte care descrie sufletul și societatea omenească în caracteristice lor tragice și adevărate... Periferie este scrisă echilibrat, cu multă ră suferesc, iar sufletul lui Barcaroiu e aproape de mizeria celor asupriți.

Un roman social cum rar avem... PANAIT ISTRATI

COLECȚIA CELOR 15 LEI

— O carte care descrie sufletul și societatea omenească în caracteristice lor tragice și adevărate... Periferie este scrisă echilibrat, cu multă ră suferesc, iar sufletul lui Barcaroiu e aproape de mizeria celor asupriți.

Un roman social cum rar avem... PANAIT ISTRATI

COLECȚIA CELOR 15 LEI

Cărți. Probleme. Idei

Literatură „proletară” N. IORGA: Idei asupra problemelor actuale

Prin această improprie denumire, anumiți teoreticieni ai gândului omesc, subînțeleg acele cărți care descriu și pătrund viața și sufletul celor necăjiți. Literatura „proletară” este, astfel, documentul scris al dramei anonime a claselor asuprite, înfrânte și vecinic cu sâmburele revoltei și al evoluției, în ele. Cărțile, care constituie această literatură „proletară”, sânt scrise de creatori, izbucniți: ca niște bolizi incandescenti din lava anonimă, plini numai de adevăr, de suferință și de miraculos. Ca scriitori „proletari” sânt revendicați, astăzi, peste hotare: Panait Istrati, Jack London, Maxim Gorki, Knut Hamsun, Serghei Essenin ș. a. În literatura noastră: Carol Ardeleanu, George Mihail Zamfirescu, Cezar Petrescu și Const. Barcoiu, autorul frescei sociale, *Pe înierile*.

Ceace voim să discutăm în cadrul folietonului de față, este acceptul acestei literaturi cât și termenul politic, impropriu, de „literatură proletară”, ce se dă, în motiv.

Dacă prin literatură înțelegem nu numai o transcriere de impresii obiective ci și o surprindere și o redare a procesului de evoluție și de rezistență a sufletului omesc în contact cu legile eterne și ascunse ale vieții, atunci orice categorisire savantă devine iluzorie. *Proletară* sau nu, literatura cea adevărată este una, așa după cum și sufletul omesc: este unul. Cel mult, dacă poate fi vorba de un termen care să indice geografia spirituală și socială în care se integrează cutare opere. Astfel termenul de literatură socială se arată a fi cel mai propriu, — el indicându-ne acele producțiuni care se ostenește în redarea obiectivă și măiestrită, a frământărilor interclasale ale popoarelor și chiar a omenirii întregi.

„Literatură proletară” este o categorisire politică a romanului social muncitoresc, născocită tocmai din ideea ascunsă a unei culori politice distinctivă, cât și a menținerii claselor. De remarcată că doctrinele socialisto-comuniste, deși se revoltă pe temeiul a supririlor interclasale, mențin totuși ordinea socială, luptând numai pentru inversarea unui echilibru, nicidecum pentru distrugerea granițelor politice, care vîdeguesc sufletul colectiv al unei națiuni. De aici și termenul de *proletar*, care se referă strict unei anumite clase și numai autorilor principii politice.

Îată un raționament fals. Impotriva căruia s'au revoltat scriitorii, așa ziii proletari, pe simplul motiv că sufletul omesc este pretutindeni același, iar revolta o calitate cu care ne naștem și murim, chiar dacă nu facem politică. Panait Istrati și Jack London au fost exponenți ai sufletului omesc, fără clasă și politici, — acei sufluri care suferă resemnată asprum și monstruoasă înfruntare, și care a fost în deajuns de exploatat de sforarii exprimării ticluite și nesincere.

Panait Istrati, în prefața la *Moș Anghel*, scrie: „Nu știu dacă în prezent sânt un scriitor al muncitorimii, dar pot să încredințez lumea muncitoare, oriunde s'ar afla ea grupată politică, că voi fi în curând așa ceva. Prin asta nu trebuie să se înțeleagă că voi fi un trâmbeș de la virtușilor acestei lumi, ci un om care o va arăta așa cum este și își va spune gândul fără nictan înconjur: astfel înțeleg eu prietenia.”

Din confesiunea lui Panait Istrati, care a fost un model înalt de ceace înseamnă scriitor al muncitorimii, reiese că două sânt condițiile sine qua non: curajul opiniei personale și libertatea individuală a scriitorului. El nu trebuie să facă niciodată politici militantă ci să fie un propovăduitor cinstit al luminei și iubirei în sufletul oamenilor. Descripția literară a miseriei sociale și a suferințelor este scopul său principal și al sfârșitului său nobil îndemn al ameliorării existenței noastre terestre. Altfel, înjosim sufletul din noi.

Revolta împotriva nedreptăților, a exploatărilor și a necinției, nu este nici comunistă, nici fascistă. E NATURAL OMENEASC. Ne revoltăm pentru că sântem amenințați în existența individualismului sau colectivismului nostru, și nicidecum de dragul cu-

tărei doctrine. Rău este orice om, bun este numai Dumnezeu, tocmai din cauza abstractului, care-l definește.

Rostul scriitorului „proletar” este educarea sufletului, hărăzită de suferință al celor mulți. O educare cinstită, care presupune dragoste numai pentru mai binele omului. Și atât. E suficient rău, cât ne-a adus civilizația, care ne apasă și ne subrezește sufletele, ca să ne mai complicăm și cu mirajii politice.

Din opera scriitorului „proletar” trebuie să șăgnească viu și nealterat, comandamentul unei noi vieți colective, bazată pe muncă regeneratoare, tubire până la jertfă și o etică riguroasă în ceace se face și se gândeste. Omul din popor trebuie convins, prin simbolizarea plastică a actualei sale vieți, că dacă se continuă așa ori năzuște să devină ca acel din clasa asupritoare, — va pieri într-un viitor apropiat.

Să nu repetăm exemplul Rusiei. Unde intelectualii „proletari” își asupresc frații de suferință, pe ai căror umeri au reușit huzurirea de azi. Scriitorul „proletar” trebuie să redea goliciuma vieții sociale de azi, să strecoare în sufletul nostru gândul unei eliberări de sub tirania civilizației și a formalismului. Pentru oșie se cer sufletele puternice, care să fi suferit până la despersonalizare, și al căror suflet să lumineze veșnic calea spre lumină neptuniană a idealului.

ALEXANDRU TALEX

Marginale

■ În revista VREMEA de la 25 August a. c., citim într-un reportaj asupra Brăilei, semnat de scriitorul I. Peltz, următoarele rânduri concludente:

„...Și totuși în acest tren, care mă va lăsa peste câteva ceasuri în ciudatul port dumărean, mi-e cu neputință să nu mă gândesc la confesiunea lui Panait Istrati, Venise, în vara lui 1929, marelă vagabond la București și mă cătușase acasă, în bulevardul Pache, unde locuim pe atunc.

Mi-a mărturisit că s'a ostenit numai acolo „la dracu'n praznic”, până ca să mă convingă, să revăd Brăila.

— MAI N'AM NICI O RECU-NOȘTINȚĂ PENTRU BRAILE-NI, mi-a spus, dar e frumoasă Brăila și merită s'o mai vezi din când în când...” (sic! sic! sic!).

■ RALUCA de Mihail Axente, este o carte unde, peste tot, freamțul fizic se ridică drept o concepție a unei vieți adevărate. Această carte apărută în ed. Lănuți, se vinde pentru mărirea fondului necesar ridicării unui bust lui Ilarie Chendi, la Mediaș, Costă 40 lei, și-și merită prețul prin valoarea artistică desul de ridicată.

■ La Dorohoi a apărut IMAGINI TRISTE de George D. Răncă, — o carte delicată, cuvințioasă și cu multe promisiuni bune pentru autor. Dealțul d. Răncă are sub tipar *Un bărbat despre o femeie*, care va apare în editura revistei *Insemnări* și va suscita legitime încordări în sufletul cititorilor.

■ LANURI, revistă literară din Mediaș a apărut pe vacanță cu colaborarea substanțială a dd. Ștefan Bacă, N. Ladmis-Andrescu, M. Axente, N. Rusu, I. Moldoveanu, etc. Este o bună revistă de provincie, care oglindește fi del indicile de intelectualitate al regiunii.

■ GAND NOU transilvănean, revistă culturală din Odorhei. A pare din inițiativa unui comitet, cu colaborarea dd. C. Slavici, N. Creulescu, G. Trandafirescu, R. Chiropici, ș. a. Semnalăm o traducere parțială din *Ciulinți Bărăganului* de Panait Istrati, — traducere slabă și care poartă curiosul titlu de *Tăvăluții(?) Bărăganului*.

■ Din Târgoviște ne vine un săptămânal inteligent și occidental: ANCHETA. Al cărei director e d. I. G. Vasiliu, cărturar distinct și luptător spiritual neobosit.

■ NU RECENZAM DECAT CARTILE SI REVISTELE PRIMITE LA REDACȚIE.

Nu pot atega cu ușurință, *Anevoie foarte anevioie!* Înfrâncă pornirea. Volumul conține, îngheșuite, falșuri și erori, rea înțelegere și rea intenție — a căror interpretare, cât de succintă, ar necesita un studiu întreg.

Un exemplu sau două și va trebui, deocamdată, să pun punct. Ascultați ce scrie d. prof. Iorga la paragraful X, intitulat „Literatura individualistă”:

„...De când fraul adevăratei celtic lipsește, de când ridicolul nu mai e pedepsit, a început să se manifeste o literatură deșăntată, pe care, după războiu, o întâlnim oriunde...”

Imediat mai jos: „Dar ea (n'a literatura românească) n'a rezistat valului de nebunie care a cuprins literatura universală, căci noi imitam cu foarte mare plăcere și lucruri bune și lucruri mai puțin bune...”

Vrășăzică, imităm. Și noi credem. Ascultați mai departe: „Lumea a celtit poezii, romane, nuvele, pretinzând că le-a înțeles, ceace de fapt, NU SE POATE (?)”. Dar această ipocrizie, ca oricare alta, obosește dela un timp după cum obosește dela un timp și continua silință de-a ieși din normal, pentru a gusta literatura ANORMALĂ... Și atunci, — zice d. Iorga — „dela o vreme se produce părăsirea poezilor și scriitorilor SCRINTIȚII. Cetiitorul își dă seama că UN GRUP DE NEBUNI nu merită să meargă pe urmele lor o întreagă umanitate sănătoasă...”

Și cari sunt acești „nebuni”? Cari sunt scriitorii „scrintiții”? Adică aceia „anormali”, și cari „imită” ceace se scrie pe aiurea? Pe cine credeți că îl citează d. Iorga, drept exemplu al „ideilor d-sale”? Doamne, parcă mă înăbuși! Simt că mi se rupe penița, Doamne! Recitesc rândurile cu pricina și nu știu încă dacă sunt treaz... Cum este posibilă la un om care a citit atât de mult, să nu aibă cel mai mic control și cea mai elementară pricăpere a celor ce afirmă? Să credem despre d. Iorga că îtatuitea temperamentului îi răpește ultimul reziduu de discernământ critic? Doamne, doar mi-am promis să evit inveciua și pamfletul!... Ce bine ar fi ca d. Iorga să nu fi citit deloc pe Panait Istrati! Și să fi vorbit de el, nu cunoșcându-l, dar grăbit de seducțiunea retorică a unui moment neprielnic... CĂCI PANAIT ISTRATI ESTE AUTORUL PE CARE PROF. N. IORGA ÎI DA DE PILDA ÎN CONTINUAREA OPINIUNILOR DE MAI SUS.

Cu revolta strivită între dinți reproduc:

„...Când poezii romantice, atât de populare odată, nu mai erau ceteții, când romanul de analiză ne inebunia cu toate acele cerțări rare asupra sufletului omeneasc, căci ce experiență poate avea un tânăr de douăzeci ani pentru analiza sufletele celor din jurul său (la d. Iorga bătrâneșea este, cum se vede, o condiție a creației...) — INTRE OAMENII, CARI MACAR ȘTIU SA SCRIE, CARI AU ȘTIU(?) A APARUT DEODATA D. PANIT ISTRATI. IDOLUL UNUI ANUME TINETRET DE ACUM CĂTIVA ANI. UNDE NU ERA CETITA „KIRA KIRALINA”? TOT FELUL DE AVENTURI DE PRIN BRAILA CA ȘI DE PRIN BAGDAD, SAU DIN ALTE PARȚI, PE UNDE a fost sau nu autorul. Faima i-a mers până în Spania, până în Spania, până în America. LITERATURA ACEASTA ARTIFICIALA ÎȘI ARE INSA PEDEAPSA ÎN EA ÎNSAȘI UNEI LITERATURII DE EMOTIE(?) ȘI DE INTERES(?) REACȚOR II TRECE MAREA VOGA!...” (op. cit. op. 144-145).

„Din această literatură se desface, totuși ceva de caracter general”, adăog d. Iorga. „E vorba de pretenția scriitorului de a se desface de publicul său, de a spune tot ce crede și ce știe el, fără a avea conștiința că face un act social...”

Adevărat! tocmai Istrati a fost, al scriitor abstractizat, care scria „pentru sine” și „n'avea conștiința actualui social”.

Fără alte comentarii.

Cândva, când se va face procesul Iorga, dacă voi fi în viață, mă voi înscrie în procuror.

Câteva puncte din rechizitoriul de-atunci, le semnalez de acum:

1) Având o personalitate mai mult decât obicinușă, profesorul Iorga este vinovatul cel mare de a fi rădicit calea adevăratei educații a masei românești;

2) „Semnătorismul” sub forma așteptată socială și pozitivă politică — sub care a fost preluată și condus la începutul acestui veac de Nicolae Iorga, este calamitatea istorică cea mai mare ce s'a întâmplat popoului nostru: pentru că vicisitudinile milenare, dacă nu au permis creșterea și cuvenita dezvoltare spirituală a neamului românesc, în orice caz, în virtutea și prin forța pericolelor, mereu existente, mereu eventuale, mereu iminente, l-au întărit pe Iordanul valah și, tainic, l-au păstrat trat închis în sine, dar nealterat.

Deșteptarea istorică l-a găsit pe săteanul roș, dar neprostituit sufleteste.

Exaltarea semnătoristă — o voui spune pe la toate răscruțele — l-a prostituat pe Iordanul român. Neosemnătorismul, înfinit mai nefast decât mișcarea simpatetic-licrică inițială, însemnează blestemul care a definițat — influențând și sugerând viața politică — cea mai nenorocită direcție ce se putea da unui popor tânăr, scăpat virgin din ghiaarele istoriei, și care sufleteste, rămăsese neexploatat.

L-a fost dat celui mai opulent istoric pe care l-a avut țara românească — să se arate cel mai neprețuit cărmăciu al destinului istoric și al momentului de viață, desbătute în începuturi, de poporul său;

3) Acuz mișcarea Semnătoristă — și pe prof. Iorga: cel mai reprezentativ exponent al acesteia — de a fi pervertit săteanul și de a fi pus bazele demagogiei. (Mă refer întrul total la partea l-a articolului pe care l-am semnat în No. 36 al acestei gazete, și a cări actualitate, atunci, am fost de-

parte s'o bănuiesc). Politicianizarea vieții noastre de stat — de care ne lamentăm atata — ne batem cu pumnii peste obraz — de acolo porneste: din începăturile independenței noastre naționale, rău înțelese și rău întrebuițate de elita conducătoare contemporană lor;

4) Acuz — Dumnezeu îmi stă nartor: fără nicio dorință de a-mi recunoaște vreun merit — pe Nicolae Iorga, de a nu-și fi folosit uriașele sale posibilități în sensul salutului națiunii românești;

5) Acuz pe marelă dascăl de a nu înțelege că subiectivismul împins până la întunecarea oricărui criteriu de a mai raționa liber asupra lucrurilor — jertfește sufletul celor mulți și alungă, pe termen nelimitat, actul de înșănătoșire spirituală a popoului nord-dunărean;

1) Îl bănuiesc — pe acest incomparabil rezervor de cunoștințe — de a nu fi sincer cu sine, atunci când persistă în a critica vehement — sub stema și sub oțrotirea renumelui său — tot ceace face opoziție celor atormate ori militate cândva de d-sa.

Da, un exemplu, luat tot din volumul care mi-a ocazionat aceste rânduri, lată ce scrie d. Iorga în articolul „spre o adevărată literatură nouă”, la pag. 204 despre singurul autor, care, alături de Istrati, a spus ceva valabil despre etnicul nostru, despre Liviu Rebreanu: „...Îa noi d. Rebreanu în romanul „Ion” ni-a prezentat un țaran abject(1), care înjură pe tatăl său, apucă de păr pe mama sa, și ce nu face el pentru pasiunea ce-o are pentru pămant!

Traducerea cărții lui în alta limbă ar fi o impietate față de țărânul nostru. În cel-priveste pe d. Cezar Petrescu, el a pornit de la „Semătorul”. O parte din literatura d-sale dela început e foarte(?) bună (vezi bine, dacă a pornit dela... „Semătorul”...); de multe ori e mai multă vigoare în nuvelele sale dela început. Deodată însă, a prins să scrie altfel” etc.

Și de data aceasta, enormitatea falsului, mă scutește de comentariu. (Adevărat! țărânul autentic al d-lui Liviu Rebreanu, la d-l Iorga devine „abject”.)

Trebuia doar să se urmeze prețutindeni politica științului, adică a Semătorismului, care în loc să privească și să remedieze curajos răul, l-a presupus inexistent!..)

7) În acest ultim punct pe care mi-l îngăduie spațiul, umil și neputinicos, mic și fără pretenție, i atrag atenția omului care a adus multă glorie și suficient renume finutului locuit de Români — că narcotizarea de suflete care a fost Semătorismul nu mai trebuie să fie menținută astăzi; că vreau să uităm și să ne trezim din clipa beșug care a viciat mentalitățile așteși și ne-a făcut a vieții, cale de o jumătate de veac în credința că existăm ca o valoare superb formată, pe câtă vreme noi nu începem încă să construim conștiințele, pe câtă vreme oi nu suntem, într'adevăr, decât un germen amorțit și pietrificat dealungul a două mii de ani.

Ah! cât de greu se parcurge „obstacolul Iorga!” cât de mare este acest obstacol!... Da! „Obstacolul Iorga”!

Acesta este titlul unui studiu de epurare a românismului, pe care eu sau oricare altul, trebuie să-l ia asupra-și, odată. Acolo, cerțătorul nepărtinitor, deși va fi dator să scrie cu mâna pe inimă, va fi înțut încă a se ocupa cât mai puțin de Nicolae Iorga și cât mai mult de repercusiunile, de adăncă eroare socială, pe care le-a făcut simțite asupra țării acesteia, eruditul întru toate dela Valent, Acolo, se va deturna din drumul cel rău, o națiune, nicidecum nu se va condamna și executa un om.

MIRCEA MATEESCU

MAC

Fecloara cu Colomba

Cântec de dor

Frunză verde și-o negară
Falconiță, floare rară...
Pe același ulicioară
Am umblat un an și-o vară
De cu zori și până seară
Și din seară până-n zori,
Să te văd a doua vară
Cea mai dragă dintre flori!

Luna mă privea cu jele,
Stelele plângeau și ele,
Salcâmi, tei, s'au scuturat,
Dar din albele-ți perdele,
Floare nu te-ai arătat!

Și-am plecat vântură-țară,
Să uit dorul ce omoară!
Țara-i mare, drumul lung...
Dorurile tot m'ajung!

Și fugii în țări streine
Dorul se ținea de mine!
Câte lacrimi și suspine
Și de țară și de tine!

Și pe-un roib numai în spume,
Am venit țarăș din lume.

Floare rară, floare rară,
Te-oi vedea a doua oară?
Bate luna în fereastră
Cum bătea și'n alte dăți.
Ți-a'nflorit mușcatat în
Elastră...
Nume! tu nu te arăți!...

Eu ți-am strâns cât pribeșii
Florile de prin câmpii
Lămpaze de isvoare
Cântec de privighetoare,
Adâncimea mărilor,
Zarea depărtărilor,
Doinele halduclilor,
Norocirea cuclilor,
Fuga căprioarelor,
Susplul vizoarelor
Cu aleanni chinului
În beția viuului

Le-am adus aci... și'n ele,
Am adus ca pe-o omoară,
Toate dorurile mele...
Falconiță, floare rară!
CONSTANTIN BARCOIU

UZINA

În subsolul tău am crescut ca o larvă;
Sirenă ta, de fiecare zi,
Îmi elatină pașii de frunză bolnavă.
Te simt în pulsul înghețat al mării
În febra buzelor pătate de cadavrul pării.

O, când văd că de toată truda mea
Nu s'a ales nimic,
Că toată viața n'am slujit
Decât pentru mâncare,
Când alții din nimic ridică
Vărfuri de castele p'na la soare,
Rămân năno...
Și nu știu ce-am,
Că'n inima pe care azi o drămu
Ceva neînțeles, mă roade și mă doare.

Vită îmbrăncită spre robia muncii,
Mă arde în palmă uleiul conductelor
Mă doare auzul de răgetul lunii.

Treaz... Vedenia mea ești tu uzină,
La Dumnezeeul tău care mă plătește
Și-mi ucide toate sărbătorile
Zilele mele se'achină...

O, ce departe a înnoptat,
Umbra pădurilor cât munții
Rece ca un prosp ud împrejurul frunții!...
Ce mult regret
Aurul grăului bătut cu copitele
Și părțile casei,
Și firele de porumb răsărite în primăvară,
Și vadul apei
Unde amurgul își adapă vitele.

Spre acele locuri
Unde mi-am lăsat credința să ardă
Aș vrea să mă reîntorc, prin uzină,
Ca o vită impunșă, din cireadă.

EMIL VORA

MAC
Fecloara cu Colomba

Cântec de dor

MAC

Fecloara cu Colomba

Cântec de dor

Frunză verde și-o negară
Falconiță, floare rară...
Pe același ulicioară
Am umblat un an și-o vară
De cu zori și până seară
Și din seară până-n zori,
Să te văd a doua vară
Cea mai dragă dintre flori!

Luna mă privea cu jele,
Stelele plângeau și ele,
Salcâmi, tei, s'au scuturat,
Dar din albele-ți perdele,
Floare nu te-ai arătat!

Și-am plecat vântură-țară,
Să uit dorul ce omoară!
Țara-i mare, drumul lung...
Dorurile tot m'ajung!

Și fugii în țări streine
Dorul se ținea de mine!
Câte lacrimi și suspine
Și de țară și de tine!

Și pe-un roib numai în spume,
Am venit țarăș din lume.

Floare rară, floare rară,
Te-oi vedea a doua oară?
Bate luna în fereastră
Cum bătea și'n alte dăți.
Ți-a'nflorit mușcatat în
Elastră...
Nume! tu nu te arăți!...

Eu ți-am strâns cât pribeșii
Florile de prin câmpii
Lămpaze de isvoare
Cântec de privighetoare,
Adâncimea mărilor,
Zarea depărtărilor,
Doinele halduclilor,
Norocirea cuclilor,
Fuga căprioarelor,
Susplul vizoarelor
Cu aleanni chinului
În beția viuului

Le-am adus aci... și'n ele,
Am adus ca pe-o omoară,
Toate dorurile mele...
Falconiță, floare rară!
CONSTANTIN BARCOIU

UZINA

În subsolul tău am crescut ca o larvă;
Sirenă ta, de fiecare zi,
Îmi elatină pașii de frunză bolnavă.
Te simt în pulsul înghețat al mării
În febra buzelor pătate de cadavrul pării.

O, când văd că de toată truda mea
Nu s'a ales nimic,
Că toată viața n'am slujit
Decât pentru mâncare,
Când alții din nimic ridică
Vărfuri de castele p'na la soare,
Rămân năno...
Și nu știu ce-am,
Că'n inima pe care azi o drămu
Ceva neînțeles, mă roade și mă doare.

Vită îmbrăncită spre robia muncii,
Mă arde în palmă uleiul conductelor
Mă doare auzul de răgetul lunii.

Treaz... Vedenia mea ești tu uzină,
La Dumnezeeul tău care mă plătește
Și-mi ucide toate sărbătorile
Zilele mele se'achină...

O, ce departe a înnoptat,
Umbra pădurilor cât munții
Rece ca un prosp ud împrejurul frunții!...
Ce mult regret
Aurul grăului bătut cu copitele
Și părțile casei,
Și firele de porumb răsărite în primăvară,
Și vadul apei
Unde amurgul își adapă vitele.

Spre acele locuri
Unde mi-am lăsat credința să ardă
Aș vrea să mă reîntorc, prin uzină,
Ca o vită impunșă, din cireadă.

EMIL VORA

VIATA POLITICA

Funcționari ori agenți electorali?

Ion Ghiga, funcționarul petetist pus în disponibilitate și totuși încă președinte al asociației personalului interior p.t.t. Regele Carol II nu e totuși funcționar... caci statutul funcționarilor politici și legile de organizare ale instituțiilor respective, interzic formal amestecul funcționarilor în politică.

Si totuși... Ion Ghiga e și liberal și național-fărnănist, după cum vântul.

Ca să lămurim pe acei cari l-au luat în cărcă și au de gând să-l facă chiar consilier județean (oare?...), ca să arătăm petetistilor prin ce spelunci politice îi poartă cu organizația lor cu tot, publicăm mai jos facsimilul unui număr din „BUCUREȘTI” organ oficial al asociației personalului interior P. T. T. „Regele Carol II” și al tuturor matrapaz-lăcărilor președintelui în disponibilitate Ghiga.

ANUL IV - Nr. 1-5
24 Martie 1938
8 lei Numeral

Redacția și Administrația
BUCUREȘTI
STR. VAPORU ASSAN 16

Director-proprietar:
IOAN GHIGA

APARE ȘI
Distribuire gratuită în București și împrejurimi
Administrație: N. T. Becheru

BUCUREȘTI

„Ziar Independent, Politic Social”
Dobrescu

Inaugurarea Casei de Sfat „Dem.” a Partidului Național-Tărănesc - Cîrcom

Str. Vaporu Assan 16, în ziua de 17 Martie
Capitala României

În ziua de azi, în Capitala României, se construiește o casă de sfat pentru Partidul Național-Tărănesc. Aceasta este o faptă bună și necesară, deoarece partidul are nevoie de un loc în care să se poată reuni și să lucreze în interesul țării.

În ziua de azi, în Capitala României, se construiește o casă de sfat pentru Partidul Național-Tărănesc. Aceasta este o faptă bună și necesară, deoarece partidul are nevoie de un loc în care să se poată reuni și să lucreze în interesul țării.

Ne ferim de comentarii, apem însă datoria să întrebăm și înainte de a răspunde noi să așteptăm răspunsul celor în drept să răspundă:

1) Asociația personalului interior p.t.t. Regele Carol II este subvenționată și-și are sediul chiar în localul poștei. De cinci ani de când există această asociație nu s'a ținut nici o adunare generală și nu s'a dat absolut nici un fel de descărcare de gestiune. Mai mult încă, controlorii p.t.t., conform legii persoanelor juridice — au datoria să cerceteze cel puțin odată pe an gestiunea acestor instituții și-au făcut datoria impunând lor categoric de legile de organizare p.t.t. și legea persoanelor juridice — de a controla gestiunea acestei asociații de funcționari în subordine?!

2) Știe consiliul de administrație P. T. T., că acest funcționar, mai el în poșta numai grație intervenției politicești?

3) Știe comitetul de direcție P. T. T., că la asociația personalului interior P. T. T. — care în cincini ani a avut o adunare generală și o descărcare de gestiune — mai funcționează încă ca președinte funcționarul pus în disponibilitate pentru fals în acte și ex-crochier Ion Ghiga?

4) Știe comitetul de direcție P. T. T., că la această asociație a personalului interior s'au comis noui ex-crochieri?

De ce nu intervine — ordonând o anchetă?

5) Unde și grație cui se află acolo dosarele atacurilor acestui Ion Ghiga?

Suntem informați că, grație intervenției „oamenilor zilei” cari știu să acopere toate murdăriile, acest Ion Ghiga va fi scos băsma curată.

Direcțiunea generală P. T. T. ce spune?

6) Știu oamenii politici cari îl ocopă că în numele lor acest individ traficează și sperțuește colegii p. t. t-și?

Așteptăm o săplămană ca să se limpezească apele și apoi — de va fi necesar — vom sesiza parchetul, căci e rușine ca instituția careia i se încredințează credibilitatea publicului și diferite valori, să fie administrată cu ajutorul ex-crocilor.

MARIUS BEJAN

In jurul expulzării din țară a reprezentantului hitlerismului

Ziarul „TEMPO” ne-a adus stirea că ziaristul german Friedrich Weber, corespondentul oficial al cotidianului oficios german „Velkscher Beobachter” a fost expulzat.

În primul rând nu numai din spirit de colegialitate, dar din considerente de occidentalism și sim că prost s'a procedat, cum s'a procedat.

Mai clar, nu discutăm fondul acestui act administrativ deoarece ne lipsesc elemente, dar criticăm forma.

Nu suntem nici în stare de război, și nu suntem nici în Africa centrală.

Există maniere și maniere în executarea oricărei acțiuni. Din câte aflăm d-l Weber a fost expulzat din Chișinău unde fusese arestat până la București de unde fără să i se permită să-și ridice măcar bagajul strict necesar a fost condus mai departe până la frontieră.

Se va răspunde poate de teribilul Eugène Fouché-forărice, că interese superioare de stat, rezimul stării de asediu, etc., în dreptățile această manieră forte.

Noi credem că mult superioară este școala occidentală care dictează să-ți pui mânuși albe, având surusul de buze chiar atunci când dai o palmă — morală — mult stimată domnule Titeanu, unui adversar sau chiar unui delictiv politic.

Dece să suferă eventual economia unei țări, adică interesele adevărate generale și naționale cum este astăzi cazul României, de pe urma unui zest fără în-doiială îndreptățit dar executat fără eleganță? Probabil că d-nii dela Siguranță au uitat că d-l Subsecretar de Stat Leon trațea actualmente la Berlin, o convenție comercială germano-

română. Nu exagerăm nimic, cu-noscând situaținea reală și av-nem curajul să afirmăm cu nu suntem înocenti.

„Cauze neînsemnate, pot avea urmări serioase”.

Trecem acum la fondul chestiunii. Expulzarea d-lui este și va fi un avertisment serios pentru anumii factori politici români. Pe vremuri spiritul levantin îndemna de anumii politicieni români să vâneze posibilitățile de zuverațe în România, via Paris.

După victoria lui Hitler, diverși naționaliști români ad-hoc au căutat la Berlin subsidii pentru grupurile sau zbrubulețele existente, uzate sau în spē, din România. Sume mari dacă au primit bani, nu au obținut fiind că cunoaștem încă din epoca an-temergătoare victoriei lui Hitler concepțiunea Fuhrerului privitor la dezvoltarea lentă, după concepția D-sală, a evenimentelor politice în România.

Puțem conia întâmpinările sănătoase din alte țări, dela Hitler via Mussolini până la Stalin, dar nu este permis unui patriot român să mearză să-și oiere serviciile în străintătate bineintele contra banii, pentru a face locul unei puteri străine în politica internă a țării.

Sunt apucături abominabile și nedemne pentru o națiune în plină dezvoltare ascendentă cum este cazul României. Aviz amatorilor...

Conduse în mod inteligent mai există birourile de propagandă sau servicii de informații. Cei mai desăvârșiți sunt englezii cu faimosul lor Intelligence Service care lucrează efectiv și în România.

Agentul Rostowski, un major de rezervă în armata engleză și o doamnă engleză organizatoa-

Parlamentul românesc scrie

Din revista lumii politice „Parlamentul românesc” a d. N. Rus su Ardeleanu, spicuim rândurile de mai jos, pe care directorului ei le însemnează despre lupta politică a gazetei noastre:

„In simpatice sa „Cruciada” d. Mihail Stelescu (abstractie făcând de excesul cu Panait Istrati) se ocupă de „Arhangheli”, arătând că Franța i-a avut ca Leziune masonică, iar Rusia ca organizatie teroristă. Noi i-am avut cum i-am avut de imitație, și stim ce au făcut.

Îi mai avem încă dar nu prea știm ce fac. Adică știm foarte puțin: între altele căși fac toată vacanța la mănăstirile de maij Bistrița și Horezu în jud. Vâlcea, sub pretextul refacerii mănăstirii Arneta (casă, masă, trup, etc). Un alt grup face gardă la Eforie în serviciul unui Malaxa care la rândul său își justifică omul și în acest chip marile proptele, fabuloase lovituri, iar grupul cel mai numeros „face o sosea” între Movila și Tulza, lucrare de propagandă primeidilos demagogică. Face să-i vedeti, vă asigur. Sunt înco na forței morale a guvernului Gută Tătărescu.

D. Stelescu arată că operele arhanghelești nu-s constructive, ci pur și simplu demagogice. Asta o știam. Dar d. Stelescu năruie și ultima sufemenală: creștinismul, care mai înpodo-bza ceata. Și spune că e o blasfemie că acei ce au asinat să se pretindă cători de drumuri noui și de sfinte mănăstiri vovodale”.

Aspecte interne

Deși se pare că o destindere s'ar fi produs și că actualul guvern, sub bagheta d-lui Tătărescu, va mai încănta mult această țară, totuși barometrele politice indică furtună.

Lipsa totală de moralitate lipsă de autoritate reală, nu aceea față de inferiori), lipsă de concepție și cea de armonie, fac, din regimul actual, un spectacol ridicol și trist de umbre chinezești.

Vești proaste de la trimesii lor la Paris, suspendarea trativelor de la Berlin, imposibilitatea de a se numi un guvernator la Banca Națională, mușamaua ce se țese și sepre-gălește ullimele panamale, etc. etc. dovedesc cu prisosință cât de slab, de samavolnic și de inferior se mai prezintă guvernul.

Au un dar, o singură scipire de inteligență, aceea de a profita, cât o mai merge, de inexistență momentană, a unei formule de succesiune, admisibilă și logică.

Luna Septembrie însă nu va mai așterne asupra lor odihna și zile senine.

Toate partidele își Concentrează forțele. D. Marșal Averescu, imediat după reînvoarea d-sale a convocat un mare congres la București, unde de slături de d-sa va sta, ca și mai înainte d. Gh. Brătianu.

Această întrunire, va fi primul atac direct și sincer unde toate problemele vor fi puse pe tapet, cu lozică, cinstea și educația militărească a acestui bătrân ostăș.

De asemenea este probabil, că toate intrigile din partidul național-tărănesc vor fi aplanate și că față de gravitatea situației, o singură linie de conduită va fi adaptată.

N'ar fi de mirare să asistăm la un paralelism de acțiune între ei și cartelul Averescu Gh. Brătianu.

Congresul național-Creștin de la Chișinău, a fost o încercare de numărătoare și de acoperire

Ce este Cruciata Românișmului Mic îndreptar pentru cei ce vor să adera la Cruciata

1. Cruciata românișmului este o mișcare de revendicări sociale și spirituale pentru ridicarea românișmului la gradul de factor universal în orientarea spirituală și socială a omenirii.
2. Cruciata nu este nici de dreapta, nici de stânga, deoarece nu admite abuzurile, demagogia, necinstea, crima, tirania, lipsa de libertate și defectele uneia cât și celelalte. Cruciata găsește cuvintele „rdeapta” și „stânga” lipsite de sens. O mișcare de realizări sociale perfectă, trebuie să înglobeze ni programul ei soluțiunile cele mai bune și posibile de aplicat la mediul în care se desvoltă.
3. Cruciata Românișmului este o sinteză a necesităților reale și prezente, ale societății moderne. E contra democrației definitive șubrețită și contra burgheziei liberale, irefutabil compromisă.
4. Cruciata Românișmului nu e lăscătită, nici hitleristă. Ea nu e o imitație, ci o necesitate a timpului și a locului.
5. Cruciata Românișmului e anti-comunistă, socotind comunismul ca o nouă plăgă de foamete și debandadă vârlită asu pra omenirii. Cruciata socotește că principiile și punctele de program bune în soluționarea problemelor muncitorești, se pot aplica fără tirania sângeroasă și bestială a G. P. U-ului, fără dărâ-marea credinței din om și fără înfometarea și animalizarea mulțimilor.
6. Cruciata Românișmului e în contra aristocrației banului și pentru crearea unei nobilimi a spiritului, a genului, a creatorilor.
7. Cruciata Românișmului socotește credința creștină ca una din bărgăhile de bază ale societății și sufletului omenesc. Ea învederează însă o biserică vie și misionară în locul celei de azi, statică și parazitată.
8. Cruciata Românișmului vede ca o primă condiție a ridicării acestui neam, cultivarea lui, deaceia va căuta să creze învățării și profesori de elită. Asi-gurându-li-se viața, să se de-
9. Cruciata Românișmului va înlătura pe intermediarul dintre agricultor și negustor. Va creia cooperării de muncă și de destăcere a muncii. Cruciata vede ridicarea agriculturii numai prin înzestrarea muncitorilor agricoli cu unelte și cu posibilități de des-facere a muncii lor.
10. Cruciata Românișmului își dă seama deasemenea că o țară pur agricolă nu poate progresa, deaceia întrevede posibilitatea creării în primul rând a unor indus-trii casnice. Astfel țăranul care jumătate de an stă, își va putea găsi o nouă sursă de venit care să-l scutească de a mai mânca ca și ursul iarna, tot ce-a muncit vara. În al doilea rând Cruciata întrevede posibilitatea creerii unei indus-trii serioase care să ne valorifice mai mult produsele noastre brute prin transformarea lor în materii prime la noi în țară. Astfel vom că-păta profuri mai bune pe bogă-țiile țării noastre.
11. Cruciata Românișmului nu admite un parlament parazit și politic. Ea întrevede un organism de conducere mai simplu, mai redus, ne bazat pe politic, ci pe profesione și specialitate.
12. Cruciata Românișmului va lupta să aibă o armată de elită din punct de vedere om și per-fectă din punct de vedere mater-ial. Cruciata Românișmului va da mai multă atenție utilului de-cât paradei inutile. Armata tre-buie să fie compusă din oameni de caracter, capabili, eroi și sobri, nu păpuși de carnaval.
13. Cruciata Românișmului nu vede ridicarea morali a unui popor decât prin destinișarea tutu-rilor tipicilor și interzicerea ori-cărui joc de bani, cât și destini-șarea prostituției (prin muncă și educație).
14. Cruciata Românișmului vede redresarea finanțelor țării printr-o reducere a inutilului și risipei din toate instituțiile de stat.
15. Cruciata Românișmului în-țelege să impună medicilor să fie salvatorii neamului nu asasinii lui, cum sânt azi și negustorii murdari de vieți omești. Ei vor trebui să devină pionieri unei cruciade puternice pentru ridica-rea sănătății acestui neam.
16. Cruciata Românișmului în-lătură de toate reformele sociale, politice și spirituale pe care le va aplica prin legi și guvernare, va căuta să fie o înaltă școală de caracter, de morală, de civism și de creație. Deaceia conducătorii Cruciadei care vor predica a-ceastă eră nouă vor trebui să ci-tească îndrumările lor din cartea exemplului personal.
17. Cruciata nu luptă să în-vrăbească ci să înfrățească, dar dacă în calea realizării năzuin-țelor românișmului se interpune cineva, prin aspirațiuni străine și manifestări ostile, ea îl va socoti pe acela un anti-român și nu-l va cruța, indiferent cine ar fi.

INFORMAȚIUNI

- D-I Costi Carbojan — Târgu Jiu e rugat să-și trimeată adre-sa.
 - Rugăm pe toți cei ce ne scriu și vor răspuns, să nu uită să-și pană adresa în scrisoare.
 - ECHIPA No. 9 BRAILA. Acti-vitatea multumitoare, dar am vrea mai mult avânt. Așteptăm un raport mai bun.
 - ECHIPA No. 10 IAȘI. Pri-mit și ultimul raport. E bine. Nu neglijați și județul. Conti-nuați cu același suflet.
 - ECHIPA No. 11 BACAU. Aș-teptăm raportul. De ce această lungă tăcere. Sântem informați de o echipă vecină că totuși se lucrează. Dece nu ne comuni-cați?
 - ECHIPA No. 12 ISMAIL. Sântem consternați de accident. Urâm multă sănătate. E curios că n'ați primit carnetul! Vom trimete celor 30 materialul cer-nt.
 - ECHIPA No. 14 MEHEDIN-TI. Am primit raportul. Ne bucu-răm o să-i începem o activitate mai serioasă.
 - Articolul nu-l publicăm, de-oarece le ajunge cât s'a scris. Mai mult ar însemna că le dăm prea mare importanță. Ori n'a-venim cui. Să-l lășăm să moară prin propriile lor prostii.
 - ECHIPA No. 15 TELEORMAN. Am primit ultima scrisoare și ne-a bucurat. Am răspuns. Așteptăm vești favorabile și pline de bucurie. Cruciatați Dunării să fie mândri de lupta lor.
 - ECHIPA No. 17 TIMIȘOAR-A. Am trimes de curând scri-soare la țară. Așteptăm răs-puns.
 - ECHIPA No. 18 ARAD. Com-lăușului spor la muncă cu oca-zia botetului de luptă. Aradul ce face? Așteptăm vești.
 - ECHIPA No. 19 PRAHOVA. Sântem multumiți de activitate. Dar la județ nu vă gânditi?
 - ECHIPA No. 20 COVURLUI. Galații să răspundă ce face. Avem lateral și direct țtiri din județ că pe vechile meleaguri cruciadei se adună. Le trimetem salutul de luptă. Galații să răs-pundă urgent.
 - ECHIPA No. 25 ORAVIȚA. Credem că ați primit instrucți-unile. Așteptăm și noi roadele lor.
- MUNCA - CINSTA - ADEVAR
TRAIASCA CRUCIADA

Italia va eși învingătoare la Geneva

Teza juridică Italiană

In conflictul Italo-Abisinian, fără indoială că puternice argu-mente juridice vor fi produse de delegația Italiană la Geneva. Printre altele Italianii vor dove-di că prin pactul tripartit Anglo-Franco-Italian, încheiat la 1906 s'a garantat INTEGRITATEA iar nu INDEPENDENȚA ABISINIEI.

1. INTEGRITATEA însemnează cum va sustine Italia, imposi-bilitatea de a împărți teritoriul de protectorat, adică de exploata-re”.

Cu ce drept și obraz se pot opune atunci Englezii la protec-toratul Italiei asupra Abisinieii?

Termenul „INTEGRITATE” întrehuintă de diplomații înțelegerii tripartite din 1906, vine astăzi ca puternic argument, in-tangibil juridic în favoarea tezei Italiene.